

Bruksela, 24 sierpnia 2022 r.
(OR. en)

11896/22

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2022/0252 (NLE)

ASIE 60	TELECOM 344
COASI 131	RECH 471
CONOP 75	CLIMA 407
COTER 208	ENER 401
POLCOM 99	TRANS 535
SUSTDEV 145	TOUR 56
PI 104	EDUC 293
GENDER 135	CULT 88
JAI 1101	ENV 810
MIGR 234	POLMAR 46
COHAFA 79	SAN 489
COHOM 91	AGRI 380
CODRO 1	EMPL 311
COMPET 657	STATIS 36

WNIOSEK

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	24 sierpnia 2022 r.
Do:	Sekretariat Generalny Rady
Nr dok. Kom.:	COM(2022) 425 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DECYZJI RADY w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Tajlandii, z drugiej strony

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2022) 425 final.

Załącznik: COM(2022) 425 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 23.8.2022 r.
COM(2022) 425 final

2022/0252 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Tajlandii, z drugiej strony

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

W listopadzie 2004 r. Rada upoważniła Komisję do wynegocjowania indywidualnych umów ramowych o partnerstwie i współpracy z Tajlandią, Indonezją, Singapurem, Filipinami, Malezją i Brunei. Umowa z Tajlandią została paraflowana w marcu 2013 r., ale jej podpisanie wstrzymano w 2014 r. w związku z przewrotem wojskowym, do którego doszło w tym kraju. W świetle normalizacji sytuacji politycznej w Tajlandii, w październiku 2019 r. Rada uznała, że UE powinna podjąć kroki w celu rozszerzenia współpracy z tym państwem poprzez przygotowanie się do terminowego podpisania umowy o partnerstwie i współpracy. Negocjacje w sprawie umowy wznowiono 13 lipca 2021 r. i zakończono po 7. rundzie 11 czerwca 2022 r.

W procesie negocjacji uczestniczyły Europejska Służba Działań Zewnętrznych i służby Komisji. Z państwami członkowskimi konsultowano się natomiast w trakcie całego procesu negocjacyjnego podczas posiedzeń właściwych grup roboczych Rady. Parlament Europejski był informowany o wyniku negocjacji.

Komisja uważa, że cele określone przez Radę w wytycznych negocjacyjnych dotyczących omawianej umowy zostały osiągnięte oraz że projekt umowy może zostać przedłożony do podpisania i zawarcia.

Niniejszy wniosek dotyczy instrumentu prawnego w sprawie zawarcia umowy.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

2.1. Cel i treść umowy

Jest to pierwsza w historii dwustronna umowa o partnerstwie i współpracy między UE a Tajlandią. Zastępuje ona obecne ramy prawne, tj. porozumienie o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a krajami należącymi do Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej z 1980 r.

Umowa o partnerstwie i współpracy zawiera prawnie wiążące zobowiązania, które mają szczególne znaczenie dla polityki zagranicznej UE, w tym postanowienia dotyczące praw człowieka, nieprolifracji, zwalczania terroryzmu, Międzynarodowego Trybunału Karnego, migracji i opodatkowania.

Umowa o partnerstwie i współpracy znacznie rozszerza zakres wzajemnego zaangażowania w kilku obszarach, m.in. w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, a także zakres dialogu w dziedzinie gospodarki i handlu. Umowa służy zacieśnieniu współpracy w zakresie wielu dziedzin polityki, m.in. praw człowieka, nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia, zwalczania terroryzmu, walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną, handlu, migracji, ochrony środowiska, energetyki, zmiany klimatu, transportu, nauki i techniki, zatrudnienia i spraw społecznych, edukacji, rolnictwa, kultury itp. Obejmuje również postanowienia w sprawie ochrony interesów finansowych UE.

Pod względem politycznym umowa o partnerstwie i współpracy z Tajlandią stanowi ważny krok w kierunku zwiększenia roli UE w Azji Południowo-Wschodniej w oparciu o wspólne, uniwersalne wartości, takie jak demokracja i prawa człowieka. Toruje ona drogę do zacieśnienia współpracy politycznej, regionalnej i globalnej między dwoma partnerami o podobnych zapatrywaniach. Wykonanie umowy o partnerstwie i współpracy przyniesie obu stronom praktyczne korzyści, stwarzając podstawę do propagowania szerszych interesów politycznych UE.

Umowa ustanawia Wspólny Komitet, który będzie nadzorować rozwój stosunków dwustronnych między Stronami. Umowa zawiera klauzulę niewykonania przewidującą możliwość zawieszenia jej stosowania w przypadku naruszenia zasadniczych elementów umowy.

2.2. Podstawa prawna decyzji, której dotyczy wniosek

W art. 218 ust. 6 lit. a) pkt (iii) TFUE przewidziano, że w przypadku gdy umowa tworzy specyficzne ramy instytucjonalne przez organizację procedur współpracy, Rada przyjmuje decyzję w sprawie zawarcia umowy po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego.

Materialna podstawa prawna decyzji przyjętej na podstawie art. 218 ust. 6 TFUE zależy przede wszystkim od celu i treści umowy. Zgodnie z orzecnictwem, w przypadku gdy analiza unijnego środka wykaże, że wyznaczono mu dwa cele lub ma on dwa elementy składowe, i jeden z tych celów lub elementów składowych można zidentyfikować jako główny lub dominujący, podczas gdy drugi jest jedynie pomocniczy, wówczas ten akt prawny należy wydać na jednej podstawie prawnej, tj. na tej podstawie, która jest właściwa z racji głównego lub dominującego celu lub elementu składowego. W wyjątkowych przypadkach natomiast, jeżeli zostanie ustalone, że dany środek zmierza jednocześnie do osiągnięcia kilku celów lub ma kilka elementów składowych związanych w sposób nierozłączny, z których to celów lub elementów żaden nie ma charakteru pomocniczego w stosunku do pozostałych, w taki sposób, że znajdują zastosowanie różne postanowienia traktatów, środek taki należy wyjątkowo wydać na różnych, odpowiednich podstawach prawnych (w tym kontekście zob. wyroki: z dnia 10 stycznia 2006 r., Komisja/Parlament i Rada, C-178/03, EU:C:2006:4, pkt 42 i 43; z dnia 11 czerwca 2014 r., Komisja/Rada, C-377/12, EU:C:2014:1903, pkt 34; z dnia 14 czerwca 2016 r., Parlament/Rada, C-263/14, EU:C:2016:435, pkt 44; oraz z dnia 4 września 2018 r., Komisja/Rada (Kazachstan), C-244/17, ECLI:EU:C:2018:662, pkt 40).

Główny cel lub element umowy wchodzi w zakres współpracy na rzecz rozwoju.

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być zatem art. 209 TFUE w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) TFUE i art. 218 ust. 8 TFUE.

2.3. Charakter prawny

Analiza zakresu umowy o partnerstwie i współpracy wskazuje, że na mocy traktatów UE ma kompetencje do działania we wszystkich obszarach objętych zakresem tej umowy. Na podstawie tej analizy prawnej Komisja uważa, że umowa przedstawiona w projekcie może zostać zawarta jako „umowa wyłącznie unijna”. Z tego powodu nowy projekt umowy był początkowo negocjowany jako „umowa wyłącznie unijna”. Ponadto Komisja jest zdania, że znacznie krótsza i bardziej przewidywalna procedura ratyfikacyjna, jaka obowiązuje w przypadku wejścia w życie „umowy wyłącznie unijnej”, leży w interesie Unii, gdyż jest ona zainteresowana jak najszybszym przystąpieniem do wykonania umowy.

Niemniej jednak państwa członkowskie zebrane w Radzie na posiedzeniu COREPER 20 lipca 2022 r. jednogłośnie wezwały Komisję i Wysokiego Przedstawiciela do przekształcenia tej umowy w umowę mieszaną, przewidującą tymczasowe stosowanie. Aby uniknąć opóźnień w Radzie w kwestii podpisania i zawarcia umowy przez Unię Europejską, Komisja i Wysoki Przedstawiciel postanowili wynegocjować korektę do umowy przed przedłożeniem wniosku Komisji w sprawie podpisania i tymczasowego stosowania umowy.

W załączonym projekcie proponuje się zatem zawarcie umowy jako umowy mieszanej.

2.4. Niezbędny charakter decyzji, której dotyczy wniosek

Zgodnie z art. 216 TFUE Unia może zawierać umowy z jednym państwem trzecim lub z większą ich liczbą, jeżeli przewidują to Traktaty, lub gdy zawarcie umowy jest niezbędne do osiągnięcia, w ramach polityk Unii, jednego z celów, o których mowa w Traktatach, albo gdy zawarcie umowy jest przewidziane w prawnie wiążącym akcie Unii, albo gdy może mieć wpływ na wspólne zasady lub zmienić ich zakres.

W Traktatach przewidziano zawieranie umów takich jak umowa o partnerstwie i współpracy, konkretnie w art. 209 TFUE. Ponadto zawarcie umowy o partnerstwie i współpracy jest niezbędne do osiągnięcia, w ramach polityk Unii, celów, o których mowa w Traktatach.

Należy zatem zawrzeć umowę w imieniu Unii.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy ramowej o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Tajlandii, z drugiej strony

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 209 w związku z jego art. 218 ust. 6 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją Rady [XXX] z dnia [...] ¹ Umowa ramowa o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Tajlandii, z drugiej strony, („Umowa”) została podpisana w imieniu Unii dnia [...], z zastrzeżeniem jej zawarcia w późniejszym terminie.
- (2) Celem Umowy jest zacieśnienie współpracy w zakresie wielu dziedzin polityki, m.in. praw człowieka, nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia, zwalczania terroryzmu, walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną, handlu, migracji, ochrony środowiska, energetyki, zmiany klimatu, transportu, nauki i techniki, zatrudnienia i spraw społecznych, edukacji i rolnictwa.
- (3) Umowa powinna zostać zatwierdzona w imieniu Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Umowę ramową o wszechstronnym partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Tajlandii, z drugiej strony.

Tekst Umowy dołącza się do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Komisja zostaje niniejszym upoważniona do dokonania powiadomienia lub wyznaczenia osoby upoważnionej do dokonania powiadomienia, o którym mowa w art. 60 Umowy, w imieniu Unii w celu poinformowania o wyrażeniu przez Unię zgody na związanie się Umową.

¹ Dz.U. L [...], [...], s. [...].

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*